

תת"ע 8107/10/17 - מדינת ישראל נגד אברהם אוחיון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8107-10-17 מדינת ישראל נ' אברהם אוחיון
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גושטיין

המאשימה

נגד

אברהם אוחיון

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 19.4.17, הודעת תשלום קנס בגין, אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציה בבטחה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 67(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני עובר משם כל הזמן ואני יודע שיש שם משטרה במעבר הזה. יש שם שני נתיבים, במעבר החצייה עמד רכב, ראיתי שהולך הרגל כבר עבר, המשכתי בנסיעה. לא היה הולך רגל במעבר הוא כבר עבר והגיע למדרכה".

מטעם המאשימה, העידה רס"ל אתי ג'אן, עורכת הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 19.4.17, בסמוך לשעה 19:29, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב הירקון, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו בסמוך לצומת עם רחוב בוגרשוב, כאשר בכיוון נסיעתו מעבר חציה המסומן על גבי הכביש, נצפה על ידי עדת התביעה כאשר אינו מאפשר להולך רגל, שחצה אותה עת במעבר החציה האמור, מכיוון מזרח לכיוון מערב ומימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם, להשלים חצייתו, המשיך בנסיעה וגרם לו להאט את מהירות חצייתו, על מנת שהנאשם יחלוף לפניו וזאת, כאשר הולך הרגל נמצא על הפס השלישי מבין שמונה פסים במעבר החצייה.

העדה הורתה לנאשם לעצור את הרכב ורשמה מפיו את הדברים הבאים: "יכול להיות שלא שמתי לב. הבן אדם כבר עבר".

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך בהגיעו למעבר החצייה, ראה שרכב שעמד בנתיב הימני, החל בנסיעה ולכן, הסיק כי הולך הרגל כבר עבר והמשיך בנסיעה. בהמשך, במהלך החקירה הנגדית, טען כי ראה שהולכת רגל סיימה לעבור - עמוד 3, שורה 24 ולבסוף, שב וטען כי נתן זכות קדימה להולך רגל.

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדה ציינה מקום עמידתה, כיוון נסיעת רכב הנאשם, כיוון חציית הולך הרגל, צבע החולצה שלבש, מקום עצירתו ורוחב מעבר החצייה. העדה תיעדה שמירה על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו.
2. עדותה של עדת התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית, שכן, על אף הסברים חוזרים ונשנים, בחר הנאשם שלא לחקור את העדה בחקירה נגדית, למעט שתי שאלות.
3. באשר לגרסת הנאשם, הרי שזה לא השכיל להציג גרסה אחידה בבית המשפט. ב-ת/1, טען כי יכול להיות שלא שם לב, במועד ההקראה, טען כי ראה שהולך הרגל הגיע כבר למדרכה ורכב נוסף, עמד במעבר החצייה ואילו בעדותו, טען כי הרכב הנוסף החל בנסיעה ו"**זאת אומרת שהולך הרגל כבר עבר**" - עמוד 3, שורה 16. בנוסף, בחקירתו הנגדית, נשאל אם הרכב הנוסף הסתיר את שדה הראיה שלו והשיב: "**לא. כי ראיתי שהרכב התחיל בנסיעה. אם הוא לא היה מתחיל בנסיעה, אז היו לי עוד ספקות**" - עמוד 3, שורה 28. דהיינו, על פי גרסה זו, הנאשם לא הבחין בסיום החצייה, אלא הסיק זאת מהעובדה כי, לטענתו, הרכב הנוסף, החל בנסיעה.
4. כמפורט לעיל, הנאשם לא היה עקבי גם לגבי העובדה אם מדובר בהולך רגל או הולכת רגל.
5. נוכח חוסר העקביות בגרסת הנאשם, הרי שלא אוכל ליתן בה אמון.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

